

HENKILÖITÄ

- Kreivi Drosselmeyer, nukkemestari
- Klaara (Kreivi Drosselmeyerin kummityttö)
- Nikolas (Kreivi Drosselmeyerin veljenpoika)
- Ella / Lumiprinsessa
- Petra / Lepakkokuningatar
- Mielin ja Kielin (Petran ystävättäret)

- Pähkinäsärkijä
- Columbine-nukke
- Pörriäisnuket

Klaaran pikkuveli Fritz, Ellan äiti (leski), nuorisoa, pikkutyöt ja -pojat, vanhempia, palvelijoita kreivin kartanossa, lumikiteet, lepakot, puutarhan patsaat, suihkulähteen neidot, puutarhatontut ja pikkulinnut

1. Näytös

S

uuli pölytti lunta kartanon katolla. Alhaalla puutarhassa pyry tanssi marmoripatsaiden ja jäätyneen suihkulähteen ympärillä. Muutama kuivunut ruusu keikkui lumisessa pensaassa kuin muistuttaen menneestä kesästä, ajan kulusta. Lumen ja jään alla odotti uusi kevät, mutta ensin oli sydäntalven vuoro. Joulukuukin ajallaan tänäkin vuonna, ja oli kreivi Drosselmeyerin vuoro kutsua naapurusto viettämään perinteistä joulujuhlaa. Paitsi että kreivi oli taitava nukkemestari, hänen uskottiin myös omaavan taianomaisia voimia, joten vieraat odottivat aivan erityisellä jännityksellä juhlaa suuressa kartanossa ikivanhan metsän keskellä, jylhien vuorten sylissä.

Palvelusväki lapioi ajotieltä lunta, jotta juhlaväen reet ja vaunut pääsisivät pääoven eteen. Kartanon valaistut ikkunat loistivat talvi-illassa kuin jalokivet. Myös ylhäällä kartanon katonrajassa, Drosselmeyerin työhuoneen kaari-ikkunoissa näkyi valoa. Siellä kreivi viimeisteli perinteistä ohjelmanumeroaan, tanssivia nukkeja. Hän nosti katseensa työstä ikkunoihin, joiden peltiin lumi kasaantui, ja mietti huolestuneena vieraidensa matkantekoa juhliin. Aamulla alkaneen lumipyryn oli ennustettu yltyvän jouluyönä myrskyksi. Kreivi kurtisti kulmiaan. Hän oli kutsunut joulujuhliin myös veljenpoikansa Nikolaksen, jolla oli pitkä matka yli vuorten.

– Kunpa kaikki vieraat pääsisivät turvallisesti juhliin, Drosselmeyer sanoi itseksensä mutta samalla kuitenkin ymmärsi, että joillekin asioille ei voinut mitään eikä niitä siksi kannattanut etukäteen murehtia. Drosselmeyerin ajatukset harhailivat lumipyrystä kummityttö Klaaraan, josta oli vuosien kuluessa kasvanut kaunis neito. Kreivi oli tyytyväinen, että Klaara ja Nikolas vihdoinkin tapaisivat toisensa juhlissa.

Drosselmeyer käänsi katseensa takaisin työhön. Hän oli erityisen ylpeä uudesta pähkinänsärkijänukesta, jolla oli mahtavat hampaat pähkinänkuorien murskaamiseen. Kokeeksi hän veti nukken vieteriavaimella käyntiin, mutta se iski pähkinän sijasta hampaansa Drosselmeyerin sormeen.

– Voi, anteeksi Klaara, eihän vain sattunut? Nikolas sanoi tanssista hilpeästi hengästyneenä. Klaara ajatteli ensin sydämistyä oikein kunnolla, mutta sitten nuorimies muuttui niin kovin huolestuneeksi ja vilpittömän kohteliaaksi, että neito huomasi hymyilevänsä. Nikolas pahoitteli monisanaisesti tapahtunutta huomaten vasta nyt Klaaran suloisuuden.

– Ei se mitään, Nikolas, ei todellakaan haittaa, sanoi Klaara. Petra oli nopeasti paikalla ja veti nuoremiehen taas mukaansa. Nikolas kääntyi kuitenkin vielä katsomaan Klaaraa ja pitkä katse tuntui syvällä neidon sydämessä.

– Voi, kunpa olisin joku toinen, niin näyttäisin Petralle taivaan merkit, valitti Ella, joka oli Petraa säikkyessään siirtynyt turvaan ystävänsä selän taakse.

– Voi, kunpa olisin joku toinen, niin näyttäisin Petralle taivaan merkit, valitti Ella, joka oli Petraa säikkyessään siirtynyt turvaan ystävänsä selän taakse.

Klaara nyökkäsi hajamielisesti katsoen yhä Nikolasta.

tuoksui metsälle, naisten hajuvesien tuoksut sekoittuivat juuri syötyjen jouluherkkujen makuihin. Juhlaväen puheensorina, nauru ja musiikki helisivät Klaaran jokaisessa solussa, ja silti Klaara tunsu syvän hiljaisuuden, jonka keskellä sormet aivan kuin hehkuivat Nikolaksen kosketuksesta.

Hetki oli pyörriyttävä, mutta se särkyi korvia raastavaan meteliin. Klaara väisti viime hetkellä vieraiden joukossa riehuvia pikkutyttöjä, jotka olivat anastaneet räikät ja juoksivat nyt poikia karkuun. Räikkämeteli ja lasten kiljunta oli niin korviahuumaavaa, että Klaaran täytyi peittää korvansa.

Ellaakin alkoi hymyilyttää. Nikolas oli helpottunut sen nähdessään. Klaara halasi ystäväänsä ja vilkaisi Nikolasta kiitollisena, ennen kuin johdatti Ellan käsikynkässä juhlasalin suurten ikkunoiden luo.

Klaara haki ystävälleen juotavaa ja pari pikkuleipää, joita tämä mutusteli synkkänä. Ella oli oikeasti vahvaa tekoa. Klaara tiesi sen, mutta nyt kasvot itkun laikuttamina Ella tarvitsi aikaa koota itsensä. Klaara seiso hiljaa ystäväänsä vieressä ja odotti. Ulkona puutarhassa lintujen kauralyhde taisteli myrskytuulta vastaan ja yritti pysyä pystyssä.

– Ei ole mitään kerrottavaa, vaikka toivoisin.

Ella nyökkäsi ja kurtisti kulmiaan muistaessaan omat murheensa.

– Petra ja Petra. Olisinpa joku toinen niin näyttäisin Petralle taivaan merkit.

– Ei sinun tarvitse olla joku toinen. Olet vain oma itsesi, niin olet voittamaton, sanoi Klaara pontevasti.

Ella kikatti maistellen mahdotonta ajatusta.

– Voittamaton?

Ellan äiti tuli toivottamaan Klaaralle hyvää yötä. Ystävykset halusivat toisiaan, ennen kuin Klaara palasi oman huoneensa ovelle.

Samassa Nikolas ilmestyi portaikosta käytävälle. Klaara olisi halunnut sanoa jotain nokkelaa, jotain joka olisi saanut Nikolaksen kiinnostumaan ja pysähtymään, mutta kaikki tilanteeseen sopivat sanat – erityisesti nokkelat sellaiset – olivat kadonneet.

– Hyvää yötä, Nikolas.

– Hyvä yötä, Klaara.

Nikolas hidasti askeleitaan ja näytti siltä, kuin hänkin olisi halunnut sanoa jotain. Vielä ennen kuin Klaara painoi huoneensa oven kiinni, heidän katseensa kohtasivat. Sitten hetki oli ohi.

Kartano hiljeni. Yöllinen myrsky kohisi kartanon katolla pölyttäen pakas lunta savupiippujen ympärillä. Pilvet kiitivät taivaalla välillä hajaantuen, niin että kelmeä talvikuu pääsi pilkahtelemaan niiden takaa. Vuoret kartanon ympärillä kohosivat tummina hahmoina kohti yötaivasta. Kreivi Drosselmeyerin varjomainen hahmo pysähtyi kartanon juhlasalissa pähkinänsärkijänuken luo. Verhot hulmahtelivat kuin oudon voiman läsnäolosta

Yhtäkkiä kesken lumivalssin Lepakkokuningatar ja Pähkinänsärkijä tunkeutuivat lumipuutarhaan, ja ennen kuin kukaan ehti estää, oli Klaara kadonnut. Raivostunut Nikolas nousi saman tien ratsunsa selkään ja karautti etsimään neitoa. Lumiprinsessa antoi lumikidejoukoilleen käskyn. Klaara oli löydettävä! Voimakkaina pyörteinä lumikiteet singahtivat kaikkiin ilma-suuntiin.

Lumiprinsessa julisti, että tulisi tuhoamaan perivihollisensa Lepakkokuningattaren, ja tällä kertaa lopullisesti. Säikähtäneet pikkukiteet kerääntyivät Lumiprinsessan ympärille. Kukaan ei osannut aavistaa, mitkä olivat Lepakkokuningattaren ja Pähkinänsärkijän aiheet.

